

Hin dönsku áhrif.

Grétar Fells mótmælir því í „Vísir“ í kvöld (15. 1.) að eg hafi rétt fyrir hvað hin svenefnda ihugun (meditation) guðspekinema sé. Það sem G. F. sagði um það hvernig hugsanirnar færu að koma er menn iðkuðu þá æfingu, bendir þó mjög í þá átt að skýring mín sé rétt. En þrátt fyrir það kemur mér ekki til hugar að neita því, að stundum, og fyrir sumum, kunni æfing þessi sem þeir nefna ihugun að vera sama sem rækileg umhugsun eða hugleiðing. Að því er framburð G. F. á orðinu „líf“ snertir, hygg eg að hver sem vit hefir á hljóti að vera mér sammála. Eg átti vitanlega ekki við það að „f“ væri borið fram sem „v“.

— Hin dönsku áhrif á íslenskt mál eru um þessar mundir svo sterk, að enginn sem er ekki alveg áhugalaus um þau efni, getur komist hjá því að taka eftir þeim. Það er jafnvel eins og sumir séu alveg að gefast upp við að rita íslenskt mál eða þyki beinlinis gaman að því að rita sem óíslenskulegast. En það er víst, að íslensk menning getur ekki átt glæsilega framtíð í vændum ef málinu verður látið hraka líkt og varð á 17. og 18. öld, eða jafnvel ennþá ver. Mátt-

ur norrænnar tungu er mikill, svo mikill, að eg tel víst að hagar Norðurlanda mundi nú standa með meiri blóma, og áhrif þeirra á gang heimsviðburðanna væru meiri og heilvænlegri, ef ekki hefðu útlend áhrif náð að spilla máli Norðurlandabjóðanna eins og raun varð á, heldur gengi, eins og endur fyrir löngu, hið sama mál yfir öll Norðurlönd, eða með ekki meiri afbrigðum en það, að hver þjóðin skildi auðveldlega aðra. En því fer fjarri að svo sé nú. og erfiðleikarnir í þeim efnum virðast fara vaxandi.

Helgi Pjeturs.

Vísir, 1. febr. 1939